

primer, i després, si les coses marxen bé, a un preu fet denigrant i desvaloritzador dels serveis. Si l'Estat vol fer l'assegurança social, compta tot el que cal comptar perquè els càlculs reïxin a la pràctica, i fins compta, naturalment, el metge; però el desvaloritza en un 50 per cent. Ningú no respecta els drets creats per una professió com la nostra. Darrerament, però, s'han creat entitats d'assegurança de malaltia que ja d'antuvi valoritzen al metge fins on els ingressos abastin; en altre cas, vindrà fatalment el *preu fet*, perquè els organitzadors no han pensat mai d'augmentar, en cas de dèficit, la quota del client.

Ja veieu si l'horitzó és negre, si vivim un *capvespre gris*; tothom explota el metge com un arbre caigut simbòlic; de tots els camps acuden destrals a fer-ne estelles.

Quina dissort! Quin esdevenidor més negre! En quina realitat més punyent ens trobarem, si tota la classe no es redreça en defensa dels nostres drets històrics i imprescriptibles, reforçant el Sindicat i lluitant amb tota l'energia contra les garses de les nostres humils vestidures.

La realitat és eloqüent. Dos anys d'inacció sindical forçada han fet més mal que una pedregada.

El Sindicat, el fruit de la confluència de múltiples consciències alerta, preveïé la malura i cuidà a fer-se potent per a contrarestar-la. Avui, però, contempla concirós i amargat, l'esgarriada de les seves files, d'elements prestigiosos que, desorientats, cerquen per camins perillosos, solucions enganyadores a necessitats previsibles.

Tinguem en compte tots que les conveniències individuals són les de la collectivitat i que si alguna vegada s'hi oposen són immorals.

Pensem en l'endemà de la nostra professió, quan les mútues multiplicades tindran al seu servei centenars de metges i l'assegurança social n'ocuparà uns quants altres centenars, i absorbiran la immensa majoria de la clientela. Que les Universitats segueixin vomitant metges, i que la necessitat porti la competència als grups més repugnants de rebaixament.

Reflexionem a base d'aquest panorama i imaginem-nos la situació de la majoria dels metges que depenguin econòmicament d'un sou cedit per influència per la mútua o bé obtingut, per concurs o oposició, de l'assegurança social;

un sou, que serà insuficient per cobrir les més peremptòries necessitats, màxime si tenim en compte el grau de rebaixament del nostre treball quan això esdevingui i la competència extraordinària per l'excés d'oferta.

Considerem que avui, facilitant la implantació i el coneixement de les mutualitats, ajudem a fer reals uns resultats tan llastimosos i que els nostres actes d'avui seran responsables de les misèries de demà.

Té raó En Vivancos de dir que hom no pot ésser antimutualista. Qui pretingui de combatre aquesta tendència universal, filla natural de l'economia crítica mundial, s'hi estavellarà; però ningú no pot criticar-nos que treballem perquè en la lluita econòmica social, els nostres drets no siguin perjudicats per les estiregassades de tothom.

Mantes vegades ho havem dit: benvingut sigui el mutualisme mentre respecti els nostres drets.

Està bé que el poble es mutualitzi per afrontar les necessitats extraordinàries d'una malaltia, invalidesa o mort; però que ningú no pretengui de treballar i edificar les garanties dels seus contractes, amb elements de la nostra pertinença, perquè això seria palesament immoral.

Que les mutualitats curin de cobrir el dèficit econòmic sobrevingut en casos de malaltia, però que no pretenguin servir, com una matèria explotable, la medicina; perquè aquesta, quan és comerciada, degenera i esdevé article menyspreable i inútil per complir els fins que justifiquen la seva noble existència.

Medicina a preu fet... medicina a l'engròs... medicina al servei d'un negoci creat per un senyor que vol fer-se ric explotant els dolors humans... medicina mercenària, medicina esclavitzada hum! medicina esbravada, dolenta. Pobra medicina!... Pobres metges! Pobres malalts!

Teniu raó, Vivancos, les mutualitats a l'estil de les que avui existeixen a casa nostra, són les cordes i mordasses que agarrotaran la nostra llibertat.

Mutualitats, sí; aquelles que millorin l'economia en encís del que tingui la dissort d'emmaltir, i li donin solvència per cobrir les necessitats d'aquelles circumstàncies excepcionals. Però sense mediatització ni rebaixament del dret de tot